

Arrest

nr. 193 225 van 5 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een sjiitische Irakees te zijn van Arabische origine, geboren op 21 oktober 1974 te al Fahama wijk, Bagdad. U trouwde op 6 augustus 1996 met uw vrouw S.(...) H.(...) A.(...) al R.(...) en jullie hebben samen twee zonen en drie dochters. U woonde sinds 2003 in Aboutchir (al Dora) en verhuisde na het sektarisch geweld naar al Mansuriyah (al Dorien). U werkte de laatste tien jaar als taxichauffeur. Uw laatste werkdag was op 25 juni 2015.

Uw ooms en neven langs vaderskant zijn sterke voorstanders van de sjiitische milities. Uw neef B.(...) M.(...) is jundi (soldaat) in firqa 11 van het Iraakse leger. Uw neef S.(...) K.(...) is sedert ongeveer vijf

jaar lid van de sjiitische militie Asaeb Ahl al Haq (AAH). Uw neven H.(...) J.(...) en H.(...) J.(...) zijn sinds 2012 leden van de militie Kata'ib Hezbollah (KH). Uw neef F.(...) A.(...) K.(...) werkt voor Saraya al Salam (SAS). Vóór de komst van Daesh bestonden hun taken uit administratief werk, controles, vergaderingen, bewaken en arresteren van voornamelijk soennieten. Thans stijden zij mee tegen Daesh in onder meer Jurf al Sakher, Ramadi en Tikrit. Sinds 2007, als gevolg van het sektarisch geweld, bent u gekant tegen de praktijken van de milities tegenover de soennieten. Samen met uw beste vriend T.(...) I.(...) H.(...) al S.(...) bekritiseerden jullie openlijk de milities SAS en AAH voor het ontvoeren en vermoorden van de soennieten. Begin juni 2015 escaleerden hun wandaden. Jullie bleven in de wijk in het openbaar jullie mening spuien, en dit tegen zowel de buurtbewoners als militieleden zelf. In mei 2015, toen u onderweg was met uw wagen, werd uw auto gestopt en werd u meegenomen naar het kantoor van SAS. Omwille van uw kritiek jegens AAH verscheen u voor een religieuze rechter die u veroordeelde tot 50 zweepslagen. Toen u diezelfde dag naar het ziekenhuis ging ter verzorging van uw wonden, liep u daar T.(...) tegen het lijf. Hij had net als u 50 zweepslagen en een waarschuwing gekregen. Jullie zwegen echter niet en probeerden voortdurend de buurtbewoners ervan te overtuigen dat de militieleden slechte mensen zijn. Op 15 juni 2015 stond u met T.(...) in een vogelwinkel. Vier personen kwamen langs, met name Haider Sahi, Saif Abou Hanjar en Hanachi van AAH en Khalid Ibn Bocha van SAS. De mannen zeiden dat ze gestuurd werden door hun leiders, Hussein al Hani van SAS en Hardan van AAH, en waarschuwden voor de laatste keer dat jullie moesten ophouden met de kritiek. Jullie antwoordden hen geen schrik te hebben. Ze gingen kwaad weg. Op 25 juni 2015 ging u na uw werk naar uw schoonfamilie in Tobji. U werd opgebeld door een vriend die naast u woonde, S.(...) A.(...) A.(...), die vertelde dat zes geblindeerde wagens van SAS en AAH T.(...) hadden ontvoerd. U bleef op aanraden van uw schoonvader bij uw schoonfamilie overnachten. De volgende dag werd u door uw buurman opgebeld en vernam u dat de gewapende mannen die T.(...) ontvoerden tussen middernacht en 1 uur ook in uw huis een huiszoeking hadden verricht. De militieleden zouden geroepen hebben: 'M.(...), als we u oppakken, zullen we u vermoorden'. Die dag, op 27 juni 2015, besloot u naar Aboutchir te vluchten en afwisselend onder te duiken bij uw moeder en uw neef B.(...). Uw vrouw en kinderen bleven bij uw schoonouders in Tobji en verblijven daar tot op heden. Op 29 juni 2015 werd u opgebeld door de broer van T.(...). Een militielid had hem gezegd dat hij het lijk van T.(...) in het ziekenhuis mocht gaan ophalen maar geen rouwplechtigheid mocht organiseren. B.(...) had connecties bij AAH in Aboutchir. Zo kwam hij op 1 juli 2015 te weten dat Hussein al Hini (leider van SAS) en Hardan (leider van AAH) vanuit hun kantoren in Doriien een brief hadden verstuurd naar de leider van SAS en AAH in Aboutchir, i.c. Abou Saad al Fredawi en Sajad. Daarin stond vermeld dat u een sympathisant van de soennieten en atheïst bent en gezocht werd. U vluchtte daarom die avond naar de oom van uw vrouw langs vaderszijde in Husseiniya, net buiten Bagdad, en bleef daar in de hoop dat uw ooms en neven het probleem zouden oplossen. Het probleem escaleerde daarentegen. Zo voerden de milities huiszoekingen uit bij uw ouders, neven en ooms en werden zij bedreigd. Toen uw oom H.(...) hoorde dat u zich had afgekeerd van de sjiitische strekking en naar de soennitische strekking neigde, besloot hij op 7 juli 2015 een stammenvergadering te organiseren om u uit te sluiten uit de stam.. De stam verspreidde een brief naar alle stamleden over gans Irak en naar de kantoren van AAH en SAS. Op die manier gaven zij de milities vrij spel om u te vermoorden. Toen u dit vernam, besloot u het land voorgoed te verlaten. U vertrok op 5 augustus 2015 op legale wijze met uw eigen paspoort met het vliegtuig naar Turkije. U reisde vervolgens via Griekenland en de Balkanroute naar België. U kwam aan op 4 september 2015 en diende uw asielaanvraag diezelfde dag in. In mei 2016 kwamen de militieleden een laatste keer langs bij uw moeder in Aboutchir. Opnieuw vroegen zij waar u zat. Gezien uw moeder wist dat u veilig in België zat, zei ze hen dat zij u mochten vermoorden als zij u vonden.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 02/12/2014), nationaliteitsbewijs (d.d. 26/11/2014), een brief van de stam aangaande uw uitsluiting, uw huwelijksakte, een enveloppe en treintickets van Duitsland naar België. Verder legde u kopieën voor van de eerste pagina van uw paspoort, uw woonstkaart, uw voedselrantsoenkaart, een brief van AAH, een brief van SAS, een tweede brief betreffende uw uitsluiting, de Engelstalige en Arabische badge van uw sheikh (Mohammed Abu Haider al Tamimi), de overlijdensakte van T.(...), de identiteitskaarten van uw broers, zussen en ouders, de oude woonstkaarten en rijbewijs van uw vader, het nationaliteitsbewijs en de overlijdensakte van uw vader, de identiteitskaarten van uw kinderen en vrouw en het nationaliteitsbewijs van uw zoon H.(...) en uw vrouw.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. En dit om volgende redenen.

Het lijkt vooreerst erg merkwaardig dat AAH en SAS alles samen lijken te ondernemen tegen u.

Uw relaas speelt zich volledig af rond twee milities, AAH en SAS, het vroegere Jaish al Mahdi (JAM). SAS zou u in hun kantoor gestraft hebben omwille van uw uitspraken over AAH (CGVS 1, p. 16), leden van beide milities zouden u samen bedreigd hebben in de vogelwinkel (CGVS 1, p. 16), ze zouden samen T.(...) vermoord hebben (CGVS 2, p. 19), AAH en SAS van Doriien verstuurd brieven naar elkaars kantoren in Aboutchir (CGVS 2, p. 7), de leiders van beide milities bespreken daarenboven zaken, moorden en ontvoeringen met elkaar (CGVS 2, p. 18). Gepolst of deze milities enkel in deze wijken goed overeenkomen, verduidelijkte u dat uw verklaringen betrekking hebben op het hele land (CGVS 2, p. 7). Deze hechte samenwerking is op zijn minst opmerkelijk. Milities staan er namelijk voor bekend niet enkel soennieten te viseren maar evenzeer elkaar, zij het wel in mindere mate. Daarenboven leven vooral AAH en SAS op gespannen voet met elkaar. Zo scheidde AAH zich in 2004 af van JAM (het vroegere SAS) omwille van ideologische verschillen. JAM bleef toegewijd aan Muqtada al Sadr, AAH volgde Qais Khazali. Zij vechten sindsdien voor de controle over Bagdad en kenden tussen 2012 en 2014 ook heel wat confrontaties in verschillende wijken in Bagdad. Ook nu nog blijft de vijandigheid tussen beide partijen bestaan. Zo neemt AAH sinds 2014 deel aan het politieke leven met als doel de Sadristen (SAS) te verzwakken. SAS-leider Hussam al Sudani verklaarde in juli 2014 overigens dat er geen samenwerking bestond met AAH (zie info administratief dossier). Dat u verklaarde dat AAH een 'filiaal' van SAS is maar dat zij tot eenzelfde stroming behoren, is dan ook allesbehalve correct (CGVS 2, p. 7). Anderzijds wist u wel dat Qais al Khazali zich afscheurde van Moqtada al Sadr en erkende u dat zij politiek gezien concurrenten zijn. De machtsstrijd tussen de milities zou echter al enkele jaren opgelost zijn (CGVS 2, p. 7-8). Dit komt geenszins overeen met de algemene gekende informatie. De hechte samenwerking tussen AAH en SAS zoals geschetst in uw relaas blijft dan ook opmerkelijk. Dat u daarenboven op zoveel vlakken ontzettend goed op de hoogte bleek te zijn van het reilen en zeilen van de milities (i.c. lonen en reputaties van de verschillende milities (CGVS 2, p. 15), locatie van de kantoren (CGVS 2, p. 13), namen van de leden en leiders van de verschillende milities), maar niet bekend zou zijn met de soms bloedige concurrentie tussen beide milities, is vreemd.

Verder is het niet aannemelijk dat u in het huidige Iraakse klimaat jarenlang openlijk en probleemloos uw mening over de milities kon verspreiden in de straten van Doriien, en dit zowel naar sjiitische buurtbewoners als naar militieleden zelf toe.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat u ervoor zou kiezen om op een dergelijke manier (nl. openlijk kritiek uiten) te werk te gaan, de huidige Iraakse context indachtig. U wist namelijk dat er reeds vóór 2015 mensen gedood werden omwille van kritiek op de milities. Dergelijke verhalen gaan snel viraal in Bagdad, zo stelde u (CGVS 2, p. 17). U gaf aan geen schrik te hebben dat u hetzelfde zou overkomen omdat u geloofde dat uw stam zodanig groot was dat niemand u iets zou durven aandoen (CGVS, p. 17). Echter, ook na de zweepslagen, waaruit duidelijk bleek dat milities wel degelijk al Tamimistamleden durven te raken, bleef u uw kritiek spuien. U hierop gewezen, antwoordde u andermaal geen schrik te hebben. Meerdere malen gepeild waarom u niet in het geheim kritiek verspreidde, herhaalde u dat u geen schrik had en niet dacht dat het tot de dood zou leiden. Dat u geen schrik had, kan niet gelden als een afdoende overtuigende verklaring. Indien u werkelijk mensen wilde bereiken en overtuigen van uw visie, dan kon u op verschillende manieren uw doel efficiënt en veilig volbracht hebben. Dat u hieraan nooit gedacht zou hebben, ook al heeft u geen schrik, is alvast merkwaardig. Dat u daarentegen het risico zou willen blijven lopen om zonder enige bedachtzaamheid openbaar kritiek te uiten, en dit gedurende maar liefst zeven jaar, is allerminst geloofwaardig. Dat uw activiteiten u vóór 2015 bovendien nooit in de problemen zouden gebracht hebben, is daarenboven eens zo bedenkelijk. Zo raadden zelfs uw ooms en neven u meermaals aan te stoppen met uw kritiek en wezen ze u erop dat het anders uw dood zou worden (CGVS 2, p. 16). Uw eigen verklaring dat u dacht dat u door uw stam zou beschermd worden, wordt door uw eigen verklaringen dus onderuit gehaald. Dat u in 2015 plots wel problemen ondervond, weet u aan de sterker wordende milities die harder gesteund werden. U zou uw kritiek

daarom geïntensifieerd hebben (CGVS 2, p. 16). U legde verder uit dat de milities vóór 2015 geen sjiitische man of vrouw mochten aanraken. Maar naarmate de milities sterker werden, mocht niemand nog kwaad over hen spreken (CGVS 2, p. 17). Dat zij daarom uw kritiek zolang verdroegen, kan niet overtuigen. Zo klopt het vooreerst niet dat de sjiitische milities vóór 2015 geen sjiieten mochten 'aanraken'. Namelijk, zoals reeds hierboven werd vermeld, werden er tussen 2012 en 2014 verschillende clashes en moordpogingen gesignaleerd tussen Sadristen (SAS) en AAH. Sadristen gebruikten deze incidenten net om aan te tonen dat AAH in staat is sjiieten te doden (zie info administratief dossier). Ten tweede gaf u zelf aan dat criticasters geëxecuteerd werden, en dit reeds vóór 2015 (CGVS 2, p. 17). Deze incidenten halen andermaal uw bewering dat milities vóór 2015 geen sjiieten vermoordden, onderuit. Indien u werkelijk 'non stop' openlijk kritiek uitte (CGVS 1, p. 16) en de milities altijd uitgescholden heeft (CGVS 1, p. 15), is het aldus niet geloofwaardig dat u pas in 2015 uw eerste problemen zou gekend hebben.

Bovenstaande bedenkingen ter zijde, op het moment dat u in 2015 uiteindelijk toch benaderd en bedreigd werd door militieleden omwille van uw kritiek, lijken uw daaropvolgende reacties weinig logisch.

Zo zou u in juni 2015 de militieleden die u benaderden in de vogelwinkel uitgescholden hebben (CGVS 2, p. 16). Gepeild of u dat een verstandige zet vond, gaf u aan niet te weten dat ze zo agressief waren (CGVS 2, p. 18). Echter, de hele reden waarom u al die jaren kritiek zou gegeven hebben op de milities, is net omwille van hun brutaliteit en agressie jegens soennieten. Bovendien had u weet van mensen die vermoord werden omwille van hun kritiek op de milities. U hierop gewezen, legde u uit dat die moorden in Karrada gebeurden, en niet bij jullie (CGVS 2, p. 18). Dit is echter geen vergoelijking. Niets wijst erop dat hetgeen in Karrada gebeurt, niet in Doriien zou kunnen gebeuren. U was op dat moment daarenboven ook zelf reeds het slachtoffer geworden van hun agressie, met name in de vorm van de 50 zweepslagen die u kreeg. Dat u niet zou geweten hebben dat de milities ook in uw geval agressief uit de hoek konden komen maar het mogelijk achtte hen uit te lachen op het moment dat zij u een laatste waarschuwing kwamen geven, is dan ook erg ongeloofwaardig. Gepolst naar gebeurtenissen tussen het incident in de vogelwinkel en de ontvoering van T.(...), verklaarde u in die periode nogmaals bedreigd geweest te zijn. Enkele personen, waarvan u overigens eerst beweerde dat het militieleden en later familieleden van militieleden waren, wisten u te vertellen dat het verhaal van u en T.(...) de hoofdkantoren van AAH en KH had bereikt en jullie dus moesten stoppen met de kritiek. U zou andermaal zeer hevig gereageerd hebben: 'we doen wat we willen, dat interesseert ons niet, het zijn kinderen' (CGVS 2, p. 19). Op geen enkel moment leek u er rekening mee te houden dat de milities u zouden kunnen vermoorden. Gevraagd hoe het komt dat de milities u niet op de dag van de vogelwinkel vermoord hebben – u had hen namelijk in hun gezicht beledigd - legde u uit dat zij toen ongewapend waren en dat u sterk bent. Als ik iemand sla, dan kan die niet meer opstaan, zo stelde u (CGVS 2, p. 19). Dat het viertal schrik zou hebben van uw en T.(...)'s vuisten, is alvast verbazend. Dat zij u daarenboven onbewapend zouden komen bedreigen, is ook allerminst waarschijnlijk.

Dat u na de ontvoering van T.(...) besloot onder te duiken in Aboutchir is vervolgens erg merkwaardig en roept tal van vragen op.

Immers, ten eerste verklaarde u dat AAH en SAS van Doriien brieven naar AAH en SAS van Aboutchir verstuurden omdat zij wisten dat u daar veel familie heeft (CGVS 2, p. 6). Ten tweede is Aboutchir de woonplaats van uw neven die stuk voor stuk lid zijn van een of andere militie (CGVS 1, p. 12-13). Uw neven bleken bovendien op de hoogte te zijn van het feit dat u in Aboutchir verbleef. Zij zouden dat vernomen hebben van uw moeder en neef B.(...). U zag hier geen graten in gezien zij niet wisten in welk huis u zat (CGVS 2, p. 6-7). Dat zij niet de mogelijkheid zouden gehad hebben te weten te komen in welk huis u zich precies bevond, is niet aannemelijk.

Dat u terugkeert naar een wijk waar iedereen u kent, waar bijna alle inwoners lid zijn van de milities (CGVS 1, p. 9) en waar zelfs de familieleden wonen die werken voor die milities die u viseren en willen vermoorden (CGVS 2, p. 14), is hoogst opmerkelijk. Vermits zowel de milities uit Doriien als uw neven wisten dat u in Aboutchir verbleef, was de kans dat zij u onmiddellijk zouden komen zoeken in uw ouderlijke huis of in dat van uw familieleden namelijk bijzonder groot. Dat uw moeder en B.(...) voorts aan uw neven/militieleden zouden verteld hebben dat u in Aboutchir was, is op zijn minst bevreemdend. Er kan logischerwijs worden verwacht dat zij rekening zouden houden met het feit dat de informatie over uw verblijfplaats zou worden doorgegeven aan de milities. Dat die informatie op zich geen problemen zou veroorzaken omdat uw neven niet zouden geweten hebben in welk huis u verbleef, is evenmin waarschijnlijk. Zij zouden namelijk uiteraard kunnen verwachten dat u bij een familielid verbleef.

Bovendien gaf u aan dat jullie zelfs zodanig dicht bij elkaar wonen dat jullie direct van elkaar zouden weten moest één van jullie een gast ontvangen (CGVS 2, p. 6). U verdedigde zich door te stellen dat B.(...) een gerespecteerd persoon is waar niemand zal binnenvallen (CGVS 2, p. 6-7). Dit verklaart niet waarom u het risico zou willen nemen om terug te keren naar een wijk waar ieder militielid u kent, waar uw familie tot diezelfde militia's behoort en waar u aldus erg makkelijk te vinden was. Dit doet verdere twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ter staving van uw problemen met de militia's legde u de twee brieven neer die SAS en AAH Doriien naar SAS en AAH Aboutchir verstuurd. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat documenten slechts enige bewijswaarde kennen in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Bovendien blijken beide brieven kopieën te zijn waarvan, gezien het gemakkelijk te vervalsen karakter, de bewijswaarde nihil is. De brief van AAH lijkt daarenboven informatie te bevatten die niet overeenstemt met uw verklaringen. Zo wordt in de brief gesteld dat u uw oud adres 'Alawi Al Helleh/al Karkh subwijk 214, straatnummer 75, huisnummer 9 in Abu Dashir (Aboutchir)/Al Dura heeft achtergelaten', terwijl u volgens uw verklaringen vluchtte náar Aboutchir. Hoe dan ook zijn uw verklaringen omtrent deze brieven erg onlogisch. Zo zou uw broer W.(...) een kopie van de brieven hebben kunnen bemachtigen waarna hij deze vervolgens naar u verstuurde. Hij zou aan uw neven gevraagd hebben of hij de brieven mocht zien om te weten wat uw lot van zou zijn. Uw neef S.(...), werkzaam bij AAH, heeft vervolgens zonder probleem een foto van de brieven gemaakt en die naar W.(...) doorgestuurd (CGVS 1, p. 20). Dat S.(...) deze interne militiedocumenten zou doorsturen naar de broer van de de gezochte persoon is op zijn minst verbazend. U legde uit dat jullie samen opgroeiden, dat zoiets heel normaal is tussen neven en dat het doorsturen van die brief dan ook geen enkel probleem was (CGVS 1, p. 20). Nochtans lijkt het niet evident dat uw neven u of W.(...) zouden helpen, wetende dat u overal gezocht wordt. U hiermee geconfronteerd, verduidelijkte u dat S.(...) niet wist dat W.(...) de brief naar u zou doorsturen (CGVS 1, p. 21). Geduid dat hij dit toch kon veronderstellen, gaf u aan dat S.(...) een jonge man is die niet denkt als een volwassene. Bovendien hebben jullie een sterke familiale band, zo verklaarde u (CGVS 2, p. 6). Deze verklaring is weinig overtuigend. Dat uw neef het risico zou nemen de brief naar uw broer door te sturen zonder zich ervan te vergewissen dat de brief bij u zou belanden en zonder er rekening mee te houden dat hij dan mogelijks zelf problemen zou kennen met de militia's, is weinig waarschijnlijk.

Ook wat betreft de uitsluiting uit uw stam dienen enkele bedenkingen gemaakt te worden.

Uw ooms en neven zouden u uit de stam gesloten hebben nadat u als atheïst en sympathisant van de soennieten werd omschreven door de militia's. Gepeild waarom uw neven u plots zouden uitsluiten terwijl u hen omschreef als broers, lichtte u toe dat de religieuze strekking een rode lijn is die niemand mag overschrijden (CGVS 2, p. 8-9). Dat zij zich eensklaps tegen u zouden keren, is evenwel niet logisch. Zij hebben namelijk altijd geweten dat u openlijk kritiek gaf op de militia's en de soennieten in verdediging nam. Uw neven en ooms hebben u steeds aangeraden te stoppen met die kritiek omdat dit uw dood zou betekenen (CGVS 2, p. 16). Zij hebben u verder meermaals gevraagd om lid te worden van de militia's, maar aanvaardden uw weigering zonder meer (CGVS 2, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt allesbehalve dat zij ooit enig probleem zouden gehad hebben met uw standpunt. Dat zij dan plots toch zo ver zouden gaan om u zonder enige bemiddeling de stam uit te gooien, is niet aannemelijk.

U legde twee uitsluitingsbrieven voor, een van de Unified Tribal Gathering Secretariat en een van de Parliament for Group Tribe of Iraq. Ten eerste is een van de twee brieven een kopie, waaraan, gezien het gemakkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Verder kon u niet verduidelijken waarom u twee brieven kreeg van verschillende instanties (CGVS 2, p. 9-10). Bovendien bleek na vertaling dat er heel wat taalfouten in de tekst voorkomen alsook dat er geen leestekens in de tekst staan. U hiermee geconfronteerd, stelde u dat de brieven in stammentaal werden geschreven en dat die niet gemakkelijk te lezen is voor mensen die gestudeerd hebben (CGVS 2, p. 9). Dit betreft echter een loutere bewering van uw kant die op geen enkele manier wordt gestaafd. De tekst lijkt dan ook veeleer een Arabische tekst met fouten te zijn, dan een tekst in een 'andere taal'. Dient daarenboven vermeld te worden dat alle Iraakse documenten eenvoudigweg gekocht kunnen worden (zie info in administratief dossier), en bijgevolg slechts een relatieve bewijswaarde hebben. U legde voorts een kopie van de Arabische en Engelstalige badge van uw sheikh voor. Opnieuw dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van kopieën. Bovendien valt op te merken dat op de Engelstalige badge andermaal heel wat taalfouten staan. Hier worden dan ook serieuze vraagtekens bij geplaatst. Hoe dan ook heeft de badge van uw sheikh geen enkele betrekking op uw asielaas.

Tot slot zijn er vragen te stellen bij uw legaal vertrek uit het land.

U nam aan dat u zonder problemen de luchthaven zou kunnen verlaten hebben vermits u geen internationale of juridische problemen had gekend. U verhelderde dat uw probleem om religie draaide en dat er geen rechtbank mee gemoeid was. Hoewel de milities zwaar gesteund worden door de regering, vertegenwoordigen zij de regering niet en kunnen zij u aldus niet seinen, zo klaarde u uit (CGVS 2, p. 3-4). Echter, vermits corruptie in Irak hoge toppen scheert en gezien de vaak hoge posities van militieleden binnen de regering, is het risico niet onbestaande dat u omwille van een geschil met twee van de machtigste milities uit het land toch geseind zou staan. Bovendien nemen zowel AAH als SAS deel aan het politieke leven (zie info in administratief dossier). Dat zij geen invloed zouden kunnen hebben op de regering is aldus een onterechte bewering. Dat u ondanks alles toch besloot om op legale wijze het land te verlaten en geen rekening hield met het eventuele risico om op de luchthaven alsnog te worden opgepakt, ondermijnd de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw beweerde problemen, in ernstige mate.

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat u de Commissaris-generaal niet kon overtuigen van de waarachtigheid noch de ernst van uw asielaas en dat u bijgevolg niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die hierboven nog niet werden besproken konden voorgaande appreciatie ook niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, de eerste pagina van uw paspoort, de woonkaart en voedselrantsoenkaart hebben enkel betrekking op uw identiteit en herkomst. Deze worden niet betwist door het CGVS maar hebben geen betrekking op uw asielaas. De identiteitsdocumenten van uw familie en uw huwelijksakte hebben voorts louter betrekking op de persoonsgegevens van uw familieleden en uw burgerlijke staat, maar hebben evenmin uitstaans met uw asielaas. De overlijdensakte van T.(...) kunnen uw verklaringen niet versterken. Dat T.(...) overleed wordt namelijk niet tegengesproken, echter, de overlijdensakte doet geen uitspraken over de omstandigheden van zijn dood, noch over de relatie van zijn dood tot uw vermeende problemen. De enveloppe waarmee u documenten vanuit Irak naar België liet overkomen toont enkel aan dat u post ontving, niets meer en niets minder. Uw treintickets van Duitsland naar België hebben tot slot louter betrekking op uw reisweg, maar voegen niets wezenlijks toe aan uw relaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

*Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het*

begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vonden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook

kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid

een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente

en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvragen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. En dit om volgende redenen.

Het lijkt vooreerst erg merkwaardig dat AAH en SAS alles samen lijken te ondernemen tegen u.

Uw relaas speelt zich volledig af rond twee milities, AAH en SAS, het vroegere Jaish al Mahdi (JAM). SAS zou u in hun kantoor gestraft hebben omwille van uw uitspraken over AAH (CGVS 1, p. 16), leden van beide milities zouden u samen bedreigd hebben in de vogelwinkel (CGVS 1, p. 16), ze zouden samen T.(...) vermoord hebben (CGVS 2, p. 19), AAH en SAS van Doriën verstuurd brieven naar elkaars kantoren in Aboutchir (CGVS 2, p. 7), de leiders van beide milities bespreken daarenboven zaken, moorden en ontvoeringen met elkaar (CGVS 2, p. 18). Gepolst of deze milities enkel in deze wijken goed overeenkomen, verduidelijkte u dat uw verklaringen betrekking hebben op het hele land (CGVS 2, p. 7). Deze hechte samenwerking is op zijn minst opmerkelijk. Milities staan er namelijk voor bekend niet enkel soennieten te viseren maar evenzeer elkaar, zij het wel in mindere mate. Daarenboven leven vooral AAH en SAS op gespannen voet met elkaar. Zo scheidde AAH zich in 2004 af van JAM (het vroegere SAS) omwille van ideologische verschillen. JAM bleef toegewijd aan Muqtada al Sadr, AAH volgde Qais Khazali ij vechten sindsdien voor de controle over Bagdad en kenden tussen 2012 en 2014 ook heel wat confrontaties in verschillende wijken in Bagdad. Ook nu nog blijft de vijandigheid tussen beide partijen bestaan. Zo neemt AAH sinds 2014 deel aan het politieke leven met als doel de Sadristen (SAS) te verzwakken. SAS-leider Hussam al Sudani verklaarde in juli 2014 overigens dat er geen samenwerking bestond met AAH (zie info administratief dossier). Dat u verklaarde dat AAH een ‘filiaal’ van SAS is maar dat zij tot eenzelfde stroming behoren, is dan ook allesbehalve correct (CGVS 2, p. 7). Anderzijds wist u wel dat Qais al Khazali zich afscheurde van Muqtada al Sadr en erkende u dat zij politiek gezien concurrenten zijn. De machtsstrijd tussen de milities zou echter al enkele jaren opgelost zijn (CGVS 2, p. 7-8). Dit komt geenszins overeen met de algemene gekende informatie. De hechte samenwerking tussen AAH en SAS zoals geschetst in uw relaas blijft dan ook opmerkelijk. Dat u daarenboven op zoveel vlakken ontzettend goed op de hoogte bleek te zijn van het reilen en zeilen van de milities (i.c. lonen en reputaties van de verschillende milities (CGVS 2, p. 15), locatie van de kantoren (CGVS 2, p. 13), namen van de leden en leiders van de verschillende milities), maar niet bekend zou zijn met de soms bloedige concurrentie tussen beide milities, is vreemd.

Verder is het niet aannemelijk dat u in het huidige Iraakse klimaat jarenlang openlijk en probleemloos uw mening over de milities kon verspreiden in de straten van Doriën, en dit zowel naar sjiitische buurtbewoners als naar militieleden zelf toe.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat u ervoor zou kiezen om op een dergelijke manier (nl. openlijk kritiek uiten) te werk te gaan, de huidige Iraakse context indachtig. U wist namelijk dat er reeds vóór 2015 mensen gedood werden omwille van kritiek op de milities. Dergelijke verhalen gaan snel viraal in Bagdad, zo stelde u (CGVS 2, p. 17). U gaf aan geen schrik te hebben dat u hetzelfde zou overkomen omdat u geloofde dat uw stam zodanig groot was dat niemand u iets zou durven aandoen (CGVS, p. 17). Echter, ook na de zweepslagen, waaruit duidelijk bleek dat milities wel degelijk al Tamimistamleden durven te raken, bleef u uw kritiek spuien. U hierop gewezen, antwoordde u andermaal geen schrik te hebben. Meerdere malen gepeild waarom u niet in het geheim kritiek verspreidde, herhaalde u dat u geen schrik had en niet dacht dat het tot de dood zou leiden. Dat u geen schrik had, kan niet gelden als een afdoende overtuigende verklaring. Indien u werkelijk mensen wilde bereiken en overtuigen van uw visie, dan kon u op verschillende manieren uw doel efficiënt en veilig volbracht hebben. Dat u hieraan nooit gedacht zou hebben, ook al heeft u geen schrik, is alvast merkwaardig. Dat u daarentegen het risico zou willen blijven lopen om zonder enige bedachtzaamheid openbaar kritiek te uiten, en dit gedurende maar liefst zeven jaar, is allerminst geloofwaardig. Dat uw activiteiten u vóór 2015 bovendien

nooit in de problemen zouden gebracht hebben, is daarenboven eens zo bedenkelijk. Zo raadden zelfs uw ooms en neven u meermaals aan te stoppen met uw kritiek en wezen ze u erop dat het anders uw dood zou worden (CGVS 2, p. 16). Uw eigen verklaring dat u dacht dat u door uw stam zou beschermd worden, wordt door uw eigen verklaringen dus onderuit gehaald. Dat u in 2015 plots wel problemen ondervond, weet u aan de sterker wordende milities die harder gesteund werden. U zou uw kritiek daarom geïntensifieerd hebben (CGVS 2, p. 16). U legde verder uit dat de milities vóór 2015 geen sjiitische man of vrouw mochten aanraken. Maar naarmate de milities sterker werden, mocht niemand nog kwaad over hen spreken (CGVS 2, p. 17). Dat zij daarom uw kritiek zolang verdroegen, kan niet overtuigen. Zo klopt het vooreerst niet dat de sjiitische milities vóór 2015 geen sjiieten mochten 'aanraken'. Namelijk, zoals reeds hierboven werd vermeld, werden er tussen 2012 en 2014 verschillende clashes en moordpogingen gesignaleerd tussen Sadristen (SAS) en AAH. Sadristen gebruikten deze incidenten net om aan te tonen dat AAH in staat is sjiieten te doden (zie info administratief dossier). Ten tweede gaf u zelf aan dat criticasters geëxecuteerd werden, en dit reeds vóór 2015 (CGVS 2, p. 17). Deze incidenten halen andermaal uw bewering dat milities vóór 2015 geen sjiieten vermoordden, onderuit. Indien u werkelijk 'non stop' openlijk kritiek uitte (CGVS 1, p. 16) en de milities altijd uitgescholden heeft (CGVS 1, p. 15), is het aldus niet geloofwaardig dat u pas in 2015 uw eerste problemen zou gekend hebben.

Bovenstaande bedenkingen ter zijde, op het moment dat u in 2015 uiteindelijk toch benaderd en bedreigd werd door militieleden omwille van uw kritiek, lijken uw daaropvolgende reacties weinig logisch.

Zo zou u in juni 2015 de militieleden die u benaderden in de vogelwinkel uitgescholden hebben (CGVS 2, p. 16). Gepeild of u dat een verstandige zet vond, gaf u aan niet te weten dat ze zo agressief waren (CGVS 2, p. 18). Echter, de hele reden waarom u al die jaren kritiek zou gegeven hebben op de milities, is net omwille van hun brutaliteit en agressie jegens soennieten. Bovendien had u weet van mensen die vermoord werden omwille van hun kritiek op de milities. U hierop gewezen, legde u uit dat die moorden in Karrada gebeurden, en niet bij jullie (CGVS 2, p. 18). Dit is echter geen vergoelijking. Niets wijst erop dat hetgeen in Karrada gebeurt, niet in Doriien zou kunnen gebeuren. U was op dat moment daarenboven ook zelf reeds het slachtoffer geworden van hun agressie, met name in de vorm van de 50 zweepslagen die u kreeg. Dat u niet zou geweten hebben dat de milities ook in uw geval agressief uit de hoek konden komen maar het mogelijk achtte hen uit te lachen op het moment dat zij u een laatste waarschuwing kwamen geven, is dan ook erg ongeloofwaardig. Gepolst naar gebeurtenissen tussen het incident in de vogelwinkel en de ontvoering van T.(...), verklaarde u in die periode nogmaals bedreigd geweest te zijn. Enkele personen, waarvan u overigens eerst beweerde dat het militieleden en later familieleden van militieleden waren, wisten u te vertellen dat het verhaal van u en T.(...) de hoofdkantoren van AAH en KH had bereikt en jullie dus moesten stoppen met de kritiek. U zou andermaal zeer hevig gereageerd hebben: 'we doen wat we willen, dat interesseert ons niet, het zijn kinderen' (CGVS 2, p. 19). Op geen enkel moment leek u er rekening mee te houden dat de milities u zouden kunnen vermoorden. Gevraagd hoe het komt dat de milities u niet op de dag van de vogelwinkel vermoord hebben – u had hen namelijk in hun gezicht beledigd - legde u uit dat zij toen ongewapend waren en dat u sterk bent. Als ik iemand sla, dan kan die niet meer opstaan, zo stelde u (CGVS 2, p. 19). Dat het viertal schrik zou hebben van uw en T.(...)'s vuisten, is alvast verbazend. Dat zij u daarenboven onbewapend zouden komen bedreigen, is ook allerminst waarschuwend.

Dat u na de ontvoering van T.(...) besloot onder te duiken in Aboutchir is vervolgens erg merkwaardig en roept tal van vragen op.

Immers, ten eerste verklaarde u dat AAH en SAS van Doriien brieven naar AAH en SAS van Aboutchir verstuurden omdat zij wisten dat u daar veel familie heeft (CGVS 2, p. 6). Ten tweede is Aboutchir de woonplaats van uw neven die stuk voor stuk lid zijn van een of andere militie (CGVS 1, p. 12-13). Uw neven bleken bovendien op de hoogte te zijn van het feit dat u in Aboutchir verbleef. Zij zouden dat vernomen hebben van uw moeder en neef B.(...). U zag hier geen graten in gezien zij niet wisten in welk huis u zat (CGVS 2, p. 6-7). Dat zij niet de mogelijkheid zouden gehad hebben te weten te komen in welk huis u zich precies bevond, is niet aannemelijk.

Dat u terugkeert naar een wijk waar iedereen u kent, waar bijna alle inwoners lid zijn van de milities (CGVS 1, p. 9) en waar zelfs de familieleden wonen die werken voor die milities die u viseren en willen vermoorden (CGVS 2, p. 14), is hoogst opmerkelijk. Vermits zowel de milities uit Doriien als uw neven wisten dat u in Aboutchir verbleef, was de kans dat zij u onmiddellijk zouden komen zoeken in uw ouderlijke huis of in dat van uw familieleden namelijk bijzonder groot. Dat uw moeder en B.(...) voorts

aan uw neven/militieleden zouden verteld hebben dat u in Aboutchir was, is op zijn minst bevreemdend. Er kan logischerwijs worden verwacht dat zij rekening zouden houden met het feit dat de informatie over uw verblijfplaats zou worden doorgegeven aan de milities. Dat die informatie op zich geen problemen zou veroorzaken omdat uw neven niet zouden geweten hebben in welk huis u verbleef, is evenmin waarschijnlijk. Zij zouden namelijk uiteraard kunnen verwachten dat u bij een familielid verbleef. Bovendien gaf u aan dat jullie zelfs zodanig dicht bij elkaar wonen dat jullie direct van elkaar zouden weten moest één van jullie een gast ontvangen (CGVS 2, p. 6). U verdedigde zich door te stellen dat B.(...) een gerespecteerd persoon is waar niemand zal binnenvallen (CGVS 2, p. 6-7). Dit verklaart niet waarom u het risico zou willen nemen om terug te keren naar een wijk waar ieder militielid u kent, waar uw familie tot diezelfde milities behoort en waar u aldus erg makkelijk te vinden was. Dit doet verdere twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ter staving van uw problemen met de milities legde u de twee brieven neer die SAS en AAH Doriien naar SAS en AAH Aboutchir verstuurd. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat documenten slechts enige bewijswaarde kennen in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Bovendien blijken beide brieven kopieën te zijn waarvan, gezien het gemakkelijk te vervalsen karakter, de bewijswaarde nihil is. Debrief van AAH lijkt daarenboven informatie te bevatten die niet overeenstemt met uw verklaringen. Zo wordt in de brief gesteld dat u uw oud adres 'Alawi Al Helleh/al Karkh subwijk 214, straatnummer 75, huisnummer 9 in Abu Dashir (Aboutchir)/Al Dura heeft achtergelaten', terwijl u volgens uw verklaringen vluchtte náar Aboutchir. Hoe dan ook zijn uw verklaringen omtrent deze brieven erg onlogisch. Zo zou uw broer W.(...) een kopie van de brieven hebben kunnen bemachtigen waarna hij deze vervolgens naar u verstuurd. Hij zou aan uw neven gevraagd hebben of hij de brieven mocht zien om te weten wat uw lot van zou zijn. Uw neef S.(...), werkzaam bijAAH, heeft vervolgens zonder probleem een foto van de brieven gemaakt en die naar W.(...) doorgestuurd (CGVS 1, p. 20). Dat S.(...) deze interne militiedocumenten zou doorsturen naar de broer van de de gezochte persoon is op zijn minst verbazend. U legde uit dat jullie samen opgroeiden, dat zoiets heel normaal is tussen neven en dat het doorsturen van die brief dan ook geen enkel probleem was (CGVS 1, p. 20). Nochtans lijkt het niet evident dat uw neven u of W.(...) zouden helpen, wetende dat u overal gezocht wordt. U hiermee geconfronteerd, verduidelijkte u dat S.(...) niet wist dat W.(...) de brief naar u zou doorsturen (CGVS 1, p. 21). Geduid dat hij dit toch kon veronderstellen, gaf u aan dat S.(...) een jonge man is die niet denkt als een volwassene. Bovendien hebben jullie een sterke familiale band, zo verklaarde u (CGVS 2, p. 6). Deze verklaring is weinig overtuigend. Dat uw neef het risico zou nemen de brief naar uw broer door te sturen zonder zich ervan te vergewissen dat de brief bij u zou belanden en zonder er rekening mee te houden dat hij dan mogelijks zelf problemen zou kennen met de militie, is weinig waarschijnlijk.

Ook wat betreft de uitsluiting uit uw stam dienen enkele bedenkingen gemaakt te worden.

Uw ooms en neven zouden u uit de stam gesloten hebben nadat u als atheïst en sympathisant van de soennieten werd omschreven door de milities. Gepeild waarom uw neven u plots zouden uitsluiten terwijl u hen omschreef als broers, lichtte u toe dat de religieuze strekking een rode lijn is die niemand mag overschrijden (CGVS 2, p. 8-9). Dat zij zich eensklaps tegen u zouden keren, is evenwel niet logisch. Zij hebben namelijk altijd geweten dat u openlijk kritiek gaf op de milities en de soennieten in verdediging nam. Uw neven en ooms hebben u steeds aangeraden te stoppen met die kritiek omdat dit uw dood zou betekenen (CGVS 2, p. 16). Zij hebben u verder meermaals gevraagd om lid te worden van de milities, maar aanvaardden uw weigering zonder meer (CGVS 2, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt allesbehalve dat zij ooit enig probleem zouden gehad hebben met uw standpunt. Dat zij dan plots toch zo ver zouden gaan om u zonder enige bemiddeling de stam uit te gooien, is niet aannemelijk.

U legde twee uitsluitingsbrieven voor, een van de Unified Tribal Gathering Secretariat en een van de Parliament for Group Tribe of Iraq. Ten eerste is een van de twee brieven een kopie, waaraan, gezien het gemakkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. (...) Bovendien bleek na vertaling dat er heel wat taalfouten in de tekst voorkomen alsook dat er geen leestekens in de tekst staan. U hiermee geconfronteerd, stelde u dat de brieven in stammentaal werden geschreven en dat die niet gemakkelijk te lezen is voor mensen die gestudeerd hebben (CGVS 2, p. 9). Dit betreft echter een loutere bewering van uw kant die op geen enkele manier wordt gestaafd. De tekst lijkt dan ook veeleer een Arabische tekst met fouten te zijn, dan een tekst in een 'andere taal'. Dient daarenboven vermeld te worden dat alle Iraakse documenten eenvoudigweg gekocht kunnen worden (zie info in administratief dossier), en bijgevolg slechts een relatieve bewijswaarde hebben. U legde voorts een kopie van de Arabische en Engelstalige badge van uw sheikh voor. Opnieuw dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van kopieën. Bovendien valt op te merken dat op de Engelstalige badge

andermaal heel wat taalfouten staan. Hier worden dan ook serieuze vraagtekens bij geplaatst. Hoe dan ook heeft de badge van uw sheikh geen enkele betrekking op uw asielrelaas.

Tot slot zijn er vragen te stellen bij uw legaal vertrek uit het land.

U nam aan dat u zonder problemen de luchthaven zou kunnen verlaten hebbende vermits u geen internationale of juridische problemen had gekend. U verhelderde dat uw probleem om religie draaide en dat er geen rechtbank mee gemoeid was. Hoewel de milities zwaar gesteund worden door de regering, vertegenwoordigen zij de regering niet en kunnen zij u aldus niet seinen, zo klaarde u uit (CGVS 2, p. 3-4). Echter, vermits corruptie in Irak hoge toppen scheert en gezien de vaak hoge posities van militieleden binnen de regering, is het risico niet onbestaande dat u omwille van een geschil met twee van de machtigste milities uit het land toch geseind zou staan. Bovendien nemen zowel AAH als SAS deel aan het politieke leven (zie info in administratief dossier). Dat zij geen invloed zouden kunnen hebben op de regering is aldus een onterechte bewering. Dat u ondanks alles toch besloot om op legale wijze het land te verlaten en geen rekening hield met het eventuele risico om op de luchthaven alsnog te worden opgepakt, ondermijnd de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw beweerdde problemen, in ernstige mate.

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat u de Commissaris-generaal niet kon overtuigen van de waarachtigheid noch de ernst van uw asielrelaas en dat u bijgevolg niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die hierboven nog niet werden besproken konden voorgaande appreciatie ook niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, de eerste pagina van uw paspoort, de woonkaart en voedselrantsoenkaart hebben enkel betrekking op uw identiteit en herkomst. Deze worden niet betwist door het CGVS maar hebben geen betrekking op uw asielrelaas. De identiteitsdocumenten van uw familie en uw huwelijksakte hebben voorts louter betrekking op de persoonsgegevens van uw familieleden en uw burgerlijke staat, maar hebben evenmin uitstaans met uw asielrelaas. De overlijdensakte van T.(...) kunnen uw verklaringen niet versterken. Dat T.(...) overleed wordt namelijk niet tegengesproken, echter, de overlijdensakte doet geen uitspraken over de omstandigheden van zijn dood, noch over de relatie van zijn dood tot uw vermeende problemen. De enveloppe waarmee u documenten vanuit Irak naar België liet overkomen toont enkel aan dat u post ontving, niets meer en niets minder. Uw treintickets van Duitsland naar België hebben tot slot louter betrekking op uw reisweg, maar voegen niets wezenlijks toe aan uw relaas. (...)

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker merkt terecht op dat uit de door hem aangehaalde en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt dat de sjiiitische milities zich bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken. Dient te worden vastgesteld *in casu* dat verzoeker geen soenniet is, maar wel een sjiiet (stuk 10, gehoorverslag, p. 4). Het louter verwijzen naar algemene informatie omtrent de toegenomen macht van de sjiiitische milities in Bagdad volstaat hoe dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

De verwijzing naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Bovendien toont verzoeker geenszins aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de persoon die het voorwerp uitmaakte van het aangehaalde arrest. Deze was immers niet enkel soenniet – zoals reeds opgemerkt heeft verzoeker verklaard sjiiet te zijn – maar vertoonde nog een veelheid aan andere specifieke risico-verhogende kenmerken. Hij was universitair geschoold, had voor de Amerikanen gewerkt, had stage gelopen in de Verenigde Staten, had voor de Iraakse overheid in Tikrit gewerkt, was deze stad ontvlucht en kende gezondheidsproblemen.

Verzoeker dient aldus aan de hand van concrete aanwijzingen aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd.

In dezen wordt in de hoger weergegeven motivering van de bestreden beslissing op uitgebreide, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom verzoeker er niet in slaagt om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een persoonlijke vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren. De Raad stelt vast dat verzoeker geen inhoudelijk verweer voert met betrekking tot voormelde motieven, maar dat hij zich beperkt tot het herhalen van eerdere verklaringen, het poneren van algemene beweringen en verklaringen *post factum* en het tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad merkt in navolging van de verwerende partij op dat de door verzoeker geschetste hechte samenwerking tussen de sjiitische milities 'Asa'ib Ahl al-Haq en Sarayat al-Salam, zowel in het algemeen op nationaal niveau als specifiek in hun optreden tegen verzoeker en zijn vriend T., niet strookt met objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat deze milities op gespannen voet leven met elkaar en elkaar zelfs tegenwerken. Het betoog volgens hetwelk deze milities weliswaar op politiek vlak niet overeenkomen, maar op religieus vlak op eenzelfde lijn zitten en wel degelijk samenwerken tegen wie gezien wordt als een vijand van de religie of hun interpretatie daarvan, overtuigt niet. Het door verzoeker gemaakte onderscheid tussen de verhouding tussen de sjiitische milities op politiek vlak enerzijds en deze op religieus vlak anderzijds vindt geen steun in voormelde informatie, noch wordt dit door verzoeker aan de hand van objectieve elementen gestaafd.

Het argument dat verzoeker wel beseftte dat hij zijn leven riskeerde door openlijk kritiek te uiten op het gedrag van de sjiitische milities, maar het zinloze geweld en de onmenselijke behandeling van onschuldige mensen niet langer kon aanzien, kan niet op afdoende wijze verklaren waarom verzoeker daarbij dermate grote risico's zou hebben genomen. De bewering dat verzoeker zich ergens wel veilig zou hebben gevoeld aangezien hij tot een zeer grote en sterke stam behoort en hoopte dat de milities daarom niets concreets tegen hem zouden ondernemen, wordt onderuit gehaald door zijn eigen verklaringen volgens dewelke hij halfweg 2015 door toedoen van Sarayat al-Salam 50 zweepslagen kreeg voor het uiten van kritiek, maar daar desondanks nadien mee doorging (stuk 10, gehoorverslag, p. 16). Verzoeker verklaarde overigens dat zijn ooms en neven niet akkoord gingen met zijn kritiek en hem meermaals aanraadden daarmee te stoppen omdat het anders zijn dood zou betekenen, hetgeen toch een duidelijke indicatie is dat zijn familie- en stamleden het niet voor hem wensten op te nemen mocht hij door zijn kritiek in de problemen komen (stuk 7, gehoorverslag, p. 16). Verzoeker werd tijdens zijn tweede gehoor meermaals gevraagd zijn risicovolle gedrag te verklaren, maar kwam toen niet verder dan dat hij geen schrik had en niet kon zwijgen (stuk 7, gehoorverslag, p. 17, 18). De stelling dat verzoekers vrees voor de toekomst van zijn kinderen de werkelijke drijfveer zou zijn geweest om tegen de milities op te komen, wordt derhalve louter *post factum* opgeworpen. Men kan zich daarbij de vraag stellen waarom een vader van nog jonge kinderen (zie stuk 26, verklaring DVZ, punt 16) zich *nota bene* in het belang van deze kinderen zo onbezonnen en met groot risico voor eigen leven en vrijheid gedraagt terwijl er andere, veiligere manieren zijn om maatschappelijke verandering te bewerkstelligen. Waar verzoeker stelt dat hij een militant is en dat hij altijd zal blijven vechten voor de mensenrechten, meent de Raad dat aldus kan worden verwacht dat verzoeker zich in Irak zou hebben trachten te organiseren met gelijkgezinden of zich zou aangesloten hebben bij mensenrechtenorganisaties, *quod non*. Verzoeker verklaarde dat hij in Irak behalve zijn vriend T. geen anderen kende die eveneens tegen de sjiitische milities zijn (stuk 7, gehoorverslag, p. 17). Nochtans beweert hij in zijn verzoekschrift dat er honderden sjiieten zijn zoals hem die opkomen voor de mensenrechten en de rechten van de soennieten en die, met gevaar voor eigen leven, hun stem durven te verheffen tegen de sjiitische milities. Dat verzoeker als militant en mensenrechtenactivist nooit gedacht zou hebben aan efficiëntere en meer georganiseerde manieren om zijn visie kenbaar te maken en invloed uit te oefenen dan door het openlijk bekritisieren en beledigen van militieleden, is niet aannemelijk.

Dat verzoeker er in eerste instantie niet van op de hoogte zou zijn geweest dat men op zoek was naar hem toen hij besloot om bij zijn moeder in de wijk Aboutchir onder te duiken, is geheel ongeloofwaardig en bovendien strijdig met verzoekers eerdere verklaringen. Verzoeker verklaarde dat hij bij zijn schoonfamilie was toen hij door een vriend uit de wijk werd opgebeld met de melding dat leden van Sarayat al-Salam en 'Asa'ib Ahl al-Haq zijn vriend T. hadden ontvoerd en dat 's anderendaags een buurman belde om verzoeker ervan op de hoogte te brengen dat de milities die nacht bij hem een huiszoeking hadden verricht en geroepen hadden dat ze verzoeker zouden vermoorden indien ze hem konden oppakken. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij op dat moment beseftte dat de milities hem

en zijn vriend viseerden en dat hij vervolgens bij zijn moeder onderdook in de hoop dat er een einde zou komen aan zijn problemen (stuk 10, gehoorverslag, p. 16-18).

Verzoeker biedt geen verklaring waarom zijn stam, waarvan zijn oom H. aan het hoofd zou staan, op een gegeven moment de drastische beslissing neemt hem uit te sluiten, gelet op het gegeven dat zijn neven en ooms altijd zouden geweten hebben dat verzoeker de milities openlijk bekritiseerde en de soennieten in verdediging nam maar hier voor zichzelf klaarblijkelijk geen probleem in zagen. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat verzoeker er door zijn stamleden eerder op werd gewezen dat zijn gedrag en houding de reputatie van de stam of haar verstandhouding met de sjiiitische milities in het gedrang zou hebben gebracht (stuk 7, gehoorverslag, p. 16). Dat het voor de stam op een gegeven moment niet langer mogelijk was om verzoeker te steunen omdat hij te ver gegaan was in zijn kritiek en een religieuze lijn had overschreden, en haar geen andere optie restte dan verzoeker uit te sluiten, is derhalve niet aannemelijk.

Inzake het legale vertrek uit zijn land van herkomst, laat verzoeker gelden dat de luchthaven van Bagdad gecontroleerd wordt door de overheid en hij geen problemen heeft met de overheid. Verzoeker doet evenwel geen afbreuk aan de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat het leiderschap van sjiiitische milities als 'Asa'ib Ahl al-Haq en Sarayat al-Salam sterk verweven is met de machtsstructuren binnen de Iraakse overheid en er in Irak een hoge mate van corruptie heerst. Het is derhalve niet aannemelijk dat verzoeker er vanuit zou zijn gegaan dat hij geen risico liep om op de luchthaven geseind te staan en alsnog te worden opgepakt. Dat duizenden mensen die problemen hebben met de milities op een legale manier het vliegtuig nemen is een algemene bewering die aan het voorgaande geen afbreuk doet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota's van 13 juli 2017 en 11 augustus 2017 en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

UNHCR verzet zich in dit standpunt tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS (cf. punt 47).

UNHCR vermeldt daarbij nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier (m.i.v. COI Focus Irak - *De veiligheidssituatie in Bagdad* van 5 juli 2017 en COI Focus Irak - *De veiligheidssituatie in Bagdad* van 6 februari 2017 bijgebracht door verweerder middels de aanvullende nota's van respectievelijk 11 augustus 2017 en 13 juli 2017) kan evenmin worden afgeleid dat Bagdad onder één van de door UNHCR bedoelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van IS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. De herovering van gebieden bezet door IS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

Het offensief dat IS sedert 2014 voerde in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviseerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviseerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het geweldspatroon in Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad sedert november 2016 gevoelig begon te dalen en in 2017 verder is gedaald. Het aantal door IS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is sterk teruggelopen. De algemene trend is duidelijk: er is een significante en bijna constante afname van het geweld vast te stellen. Om de beveiliging van Bagdad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door IS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen IS te versterken. Daar het aantal aanslagen in de hoofdstad verder afnam, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of

onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door controles (die nu zoals reeds hoger werd aangegeven wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016, nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Iraakzen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF